

LLIBRERIA PASALAMAR <i>Sant Antoni, 13 - ULLDECONA</i>	BAR EL REBOST VICENT FERNANDEZ Carrer Calvari. 57 · ULLDECONA
Construcciones TOSTAO ULLDECONA	Antigua Ferreteria ALFARA Cocinas Orbegozo y Benavent. Estufas, Placas, Frigoríficos y Lavadoras Agni. Listas de Boda Plaza Iglesia, 3 - Teléfono 720038 - ULLDECONA
Pastisseria RAGA <i>Major, 105 - Tel. 72 03 53</i> ULLDECONA	Dolçeria MILLAN <i>Major, 115 - Tl. 720282 - ULLDECONA</i>
Mútua General de Seguros AGENCIA LABERNIA Asesorament - Tramitacions - Assegurances - Viatges Major, 108 - Tel. 72 00 81 · ULLDECONA	Rellotgeria ITARTE ULLDECONA
FUSTERIA Fco. LAVEGA Carrer Sant Lluc, 29 - Tel. 720223 ULLDECONA	Video - Foto MILLAN EUROCRHOM - Laboratorio Fotográfico Distribuidor Videos. JVC Avda. Ramón Salomón, 19 - Tel. 72 03 63
Bar - Restaurante ORFEO JOSE VERICAT Calle Mayor, n.º 147 - ULLDECONA	Auto-École PITARCH TRAMITACIONS I ASSEGURANCES Plaça Sales i Ferré, 15 - Telèfon 72 03 92
Sus compras en Tejidos y Confección CASA ENRIQUE Sant Antoni, 43 · Tel. 720113 · ULLDECONA	Motos - Ciclos VIDAL Motos · Bicicletas · Motocultores MOVICAM y Motosierras TRONK Clavé, 37 - Tel. 72 05 23 - ULLDECONA
GRUNDIG La seguridad de un gran nombre RADIO FERRE	Ferreteria GRAU Llistes de Noces · Electrodomèstics SUPER · SER Pintures TITAN-LUX. Distribuidor Oficial BOSCH Carrer Major, 104 - Telèfon 72 03 11
MATERIALES DE CONSTRUCCION ESTEVE Calle Adell, 23 - Teléfono 720187 - ULLDECONA	Carnisseria BEL - QUEROL <i>Sant Antoni, 18 - Tel. 720464</i> ULLDECONA
M. P. MARINE - Lencería Major, 77 - ULLDECONA	Espumosos SANS BEBIDAS Y REFRESCOS Entenza, 30 - Tel. 72 03 40 - ULLDECONA

C.C.R.

CARRER MAJOR, 147. 1.ª - TELÈFON 720337

ULLDECONA, SETEMBRE/OCTUBRE 1984 NUM. 14

BUTLLETÍ D'ÚS INTERN

Editat amb la col.laboració de la Diputació de Tarragona

Fundat l'Any 1.947

Entrega
de Premis
del
XIII Concurs
de
Dibuix Ràpid

Sumari:

- La Veremada
- La nostra gent
Avui: Victor Vidal i Agustin
- II Jornades de Teatre
d'Afeccionats
- Coneixem els nostres autors?
SALVADOR ESPRIU
- Exposició Arqueològica

Butlletí d'ús intern

C. C. R.

DIRECTOR:

Gabriel Roig i Querol

Consell de Redacció:

Joan M. Subirats Castell
Ricardo Pasalamar Pomada
M.ª Carme Estellé Orti
Cándida Maria Minguet Itarte
Pietat Guarch Roig
Isabel Sorli Torres
Eduard Sauch Querol

NOTA:

El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions però es reserva el dret de la seva publicació.

El Butlletí d'ús intern C.C.R., no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció. L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

SECCIO COSTUMS i TRADICIONS

ENTREGA DE PREMIS DEL XIII CONCURS DE DIBUIX RÀPID

El dia 11 de setembre al mig dia tingué lloc a l'Ajuntament, l'entrega de premis del XIII Concurs de Dibuix Ràpid, que patrocinat per l'Ajuntament, La Caixa d'Estalvis Provincial i els Serveis Territorials de Cultura, ha organitzat com tots els anys el Centre Cultural i Recreatiu.

El Jurat va estar compost per: Juan Làzaro, Juan A. Làzaro, Josep M.ª Mola, Marisé Pasalamar i Dora Campos, als qui donem les gràcies per la seva col·laboració.

Els premis als millors dibuixos van ser per als següents participants:

CATEGORIA A – 6 i 7 anys

TEMA OBLIGAT	TEMA LLIURE
1 Premi: Sandra Castell Albesa	Silvia Villarroya B.
2 Premi: Daniel Itarte Valls	Rosa M.ª Pla Bel Neus Forcadell Cara. José A. Làzaro Armela
3 Premi: Cristian Pascual Riba	Marta Gallardo Mollà

CATEGORIA B – 8, 9 i 10 anys

1 Premi: Feliu Mollà Martí	Feliu Mollà Martí
2 Premi: Neus Pla Bel	Víctor Lavega Palau
3 Premi: Víctor Lavega Palau	Laia Castell Albesa Neus Pla Bel Enrique Ollé Ricart

Accèssit:

Dolors Quintana Serra
Juan J. Matamoros Sorli

CATEGORIA C – 11, 12 i 13 anys

1 Premi: Pere Millan Arbós	Pere Millan Arbós
2 Premi: Pedro Callarisa Elies	Cristina Marín Torres
3 Premi: José R. Domènech V.	Nuria Sauch Cruz Domingo Vidal S. Sonia Tordera Querol

Accèssit:

Pilar Millan Arbós

CATEGORIA D – De 14 anys endavant

1 Premi: M.ª José Pla Bel
2 Premi: Vicent Gisbert Itarte

Festes Quinquennals

Carrossa C.C.R.

Jocs Populars Infantils

Setembre

Setembre era el setè mes del calendari romà, però per a nosaltres representa el novè. Els anglosaxons l'anomenaven "gerst-monath", és a dir, mes de l'ordi.

Dies festius

21 de setembre, Sant Mateu.
29 de setembre, Sant Miquel.

Refranyos

"Setembre bo està serè
del dia primer al trentè."

"Planta arbres per Sant Miqueló i mana'ls que creixin,
planta'ls per la Candelerà i els bo hauràs de suplicar."

"Setembre bufa dolçament
fins que al rebost les fruites tend."

"Per Sant Mateu
la rosada sembla neu."

"Setembre asseca l'aljub
o s'enduu els ponts."

Octubre

És el vuitè mes de l'antic calendari romà. Els eslaus l'anomenaven "mes grac" pel color que les fulles prenen a la tardor; els anglosaxons el coneixien com a "fylleth" d'hivern per considerar que amb aquesta lluna plena (fylleth) es marcava el començament de l'estació.

Dies destacats

18 d'octubre, Sant Lluç.
28 d'octubre, Sant Simó i Sant Judes.

Refranyos

"El primer de març els corbs comencen a regirar,
el primer d'abril s'asseuen a l'aguait,
el primer de maig han d'emigrar,
per tornar de bell nou, lligubrés,
amb el vent i la pluja d'octubre."

"Bon octubre i bon vent
el roure, la gla i el mar baten."

"Posa per octubre fems al sembrar
i el camp et donarà tot el que té guardat."

Entrega de Premis
XIII Concurs de Dibuix Ràpid

LA VEREMADA

La veremada ha canviat molt en els darrers anys. En primer lloc, perquè hi ha menys vinyes i, principalment, perquè abans no existia la Bodega de la Cooperativa Agrícola i cadascú s'elaborava i es venia el vi.

Antigament, la veremada durava uns vint dies. Era com un ritual tot el procés que es feia per aconseguir un bon vi.

Hi intervenia tota la família. S'anava al camp en carros als que havien posat l'encerat, és a dir, la peça de tela impermeable que recubreix el lloc on es posarà la verema. De fet, el tallar els raïms es segueix fent igual: Es tallen amb estisores de veremar i es posen dins de la cistella; tant com es van omplint, el carregador aboca els raïms de les cistelles al canastró que es carrega "al coll" (sol portar un coixinet al hombro per suavitzar la carrega) i aboca al carro. També el carregador ajuda a tallar raïms utilitzant sovint un falçó.

Els qui tenien grans vinyes solien utilitzar dos o més carros i mentres un anava a descarregar la verema l'altre s'omplia. Tots els camins d'accés al poble semblaven processons de carros, uns detras de l'altre anaven a casa a deixar els raïms que a la fi del dia tothom "trespinjava" als trulls.

I aquí començava la feina més laboriosa: l'elaboració del vi.

La verema s'abocava al trull, que era un dipòsit d'obra que tenia uns taulons damunt. Amb els peus es "trespinjava", és a dir, es xafaven els raïms. Sortia el suc dels raïms anomenat most i queia al trull. Després de "trespinjar-ho" tot, tiraven també dins el trull tota la parallofa del raïm: la rapa, les llavors (la brisa), la pell i tenia lloc la primera fermentació.

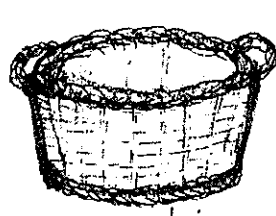
Al cap de 8 dies d'aquesta fermentació es trescolava a la trullola. La trullola era un trull més menut que estava al costat del trull i es comunicava amb aquest per un forat. Aquest forat estava tapat, fins al moment de trescolar el vi, amb una estaca.

També junt al forat i per la part del trull hi posaven una argilaga per a que al trescolar el vi, no passés la parallofa que hi havien tirat amb el most. L'argilaga feia de colador. El tirar la brosa junt amb el suc del raïm feia que aquest agafés més color, és a dir, si era negre es tornava més negre i també agafava un gustet més aspre.

Quan no es tirava la parallofa junt amb el most s'elaborava lo que es deia "xampanya", però l'elaboració pròpia d'Uldecona es feia com hem dit abans.

cistella

canastró

De la trullola ja es posava a les bótes on el vi seguia una sèrie de fermentacions. S'anava passant d'una bóta a l'altra fins que l'acclarien i el vi quedava fet i preparat per a beure.

Cada bóta reaccionava d'una manera i quasi be el vi de cada bóta tenia un gust diferent.

L'elaboració era molt meticulosa, ja que tenien que estar vigilant el vi, cuidar que no se'ls fés agre...

A vegades tenien que cremar una metxa de sofre dins la bóta, cosa que evitava que el vi tingués reaccions nocives.

Després de trescolar el vi, del trull, treien tota la parallofa a povalades, la posaven en portadores i en un carro amb entaulats es portava al molí a prensar-ho. (El molí era el que al seu temps es molien les olives.) Treien un vi de menys qualitat, però que seguien elaborat i del qual també feien alcohol.

Després de la prensada s'obtenia la brisa, les llavors del raïm. De vegades aquesta brisa es deixava al molí en pagament de la prensada; altres servia per l'alimentació de gallines, conills, titots... i també la cremaven als forns de calç i servia per fer carbonilla i escalfar-se a l'hivern.

Quan el vi estava elaborat, es venia a la grossa o al detall. Si era a majoristes passava un corredor, el tastava i quan s'ajustaven amb el preu venia l'envasador que portava les mesures necessàries. La unitat de mesura era el cànter, equivalent a deu litres. Possaven una tina baix del forat de la bóta, el vi queia a la tina i d'allí ho mesuraven amb el cànter que buidaven al bocoi (bóta penxuda) o al bot (fet de pell). L'envasador contava els cànters fent una mica de cançó i deient fort: "Un, dos, tres..., nou, deu: talla una!", i feia una ratlla amb guix o fargalada (solatge de vi) a la bóta, i tornava a contar "un, dos, tres..., nou, deu: talla dos!"

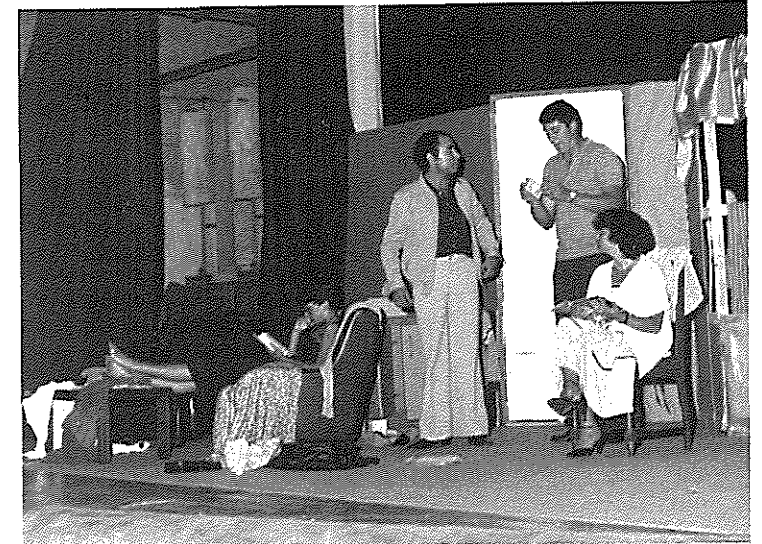
El vi es venia al detall a la mateixa casa on estaven les bótes, la gent ho anava a comprar amb garrafetes i botelles. Ho compraven a litres, que en deien "una mitja", i a mitjos litres anomenats "cuartillos". Segurament tenien aquest noms perquè la unitat antiga tradicional era la mesura, equivalent a dos litres, per això: 1 litre igual una mitja; 1/2 litre igual un cuartillo.

Una cosa molt curiosa era que es posava una rama d'olivera al balcó de la casa com a senyal de que allí es venia vi. La gent deia: "Allí hi ha ram."

La nostra gent

AVUI:

VICTOR VIDAL AGUSTIN

Un Ganster de paper fi

Entre "cremat i cremat", vam fer esclatar la xerrada. Pot ser caldrà explicar que la trobada amb el nostre invitat, Víctor Vidal Agustín, va ésser a l'Ermita de la Pietat, una nit de pluja al començament de la tardor i amb motiu d'una petita festa que tot just havia organitzat la gent de teatre del CCR. "Aquestes trobades lliguen més entre companys, hi ha camaraderia entre tots i s'aprofita per comentar incidents de les obres que anem fent", ens diu Víctor.

Parlant, parlant, ens duu a la memòria aquella primera obra "La cabeza de un traidor", que amb un paper de mitjana importància trencava el gel damunt l'escenari. Llavors Víctor Vidal tenia 18 anys i per ell era una experiència nova, "penso que avui es treballa millor, els papers han anat canviant molt, pel que fa a l'interpretació. Crec que hem guanyat prestigi".

Parles de prestigi a nivell d'aquí o també han canviat els altres grups de la Coordinadora de Teatre?

"No, no, jo parlo d'aquí, del teatre que es fa a Uldecona. No coneixo a fons el funcionament d'aquesta Coordinadora, però pels comentaris dels companys, crec que li caldria una consolidació definitiva a les Terres de l'Ebre. Això sí; si cada grup tira cap a casa seva serà un fracàs. Està clar que cada cop que parlem amb altres grups de teatre, tothom es queixa per manca de recolze. Si visquessim a un punt més cèntric geogràficament, no estaríem tant a l'oblit. Per l'afició que hi ha aquí, caldria consolidar també l'idea de crear una escola de teatre."

Tornant en concret al C. C. R., Víctor té un especial afecte al personatge de "Sr. Esteve" dintre de "l'Auca", que va ésser un dels espectacles més importants dels darrers

anys. "Em sentia identificat amb ell. No tant accentuat, però en part comparteixo les seves idees. Crec que aquesta obra, junt amb "El retaule del flautista" han estat les obres que més prestigi ha donat al Centre". Val a dir també altres, com "Les Farses Contemporànies", "Amor i Pirotecnia", "Dispara Flannagan", "Bala perduda", "Distret, però no tant", "Un ganster de paper fi", "Secretari privat" i darrerament junt a "L'Auca del Sr. Esteve", "La Fortuna de Silvia".

Xarrant, xarrant, fa esment de una anècdota prou curiosa de la que Víctor és sent molt satisfet. Va ésser a l'obra "Distret, però no tant". "Portava bigoti..., saps que me'l vaig confeccionar jo mateix? Durant una funció que vam fer a Sant Joan del Pas, em va caure, engantant-lo al vol. Això em va obligar a actuar la resta de l'obra amb el bigoti a la butxaca, entre les rialles de la gent."

Malgrat el caire de bonança que Víctor Vidal demostra en el decurs de la conversa, ell té el seu particular punt de vista sobre el funcionament de la secció de teatre a nivell econòmic. "Penso que per l'activitat que hi ha, el teatre hauria de tenir un pressupost apart. El trobar una autonomia pròpia, des de el punt de vista de disposar d'uns diners per a comprar roba, decorats, mobiliari...; en definitiva, tenir un pressupost més extens, m'enténs?"

Aleshores s'està preparant l'obra "El café de la Marina", que posarà cloenda a les II JORNADES DE TEATRE que es van iniciar el dia 6 d'octubre. Quin resultat es podrà donar a aquesta obra de Sagarra? "L'obra 'El café de la Marina' s'ha de fer amb un esforç col·lectiu, ja que participem en escena uns 20 personatges. En concret,

el meu és el d'un individu borratxí, criador, que a la fi, sap el que vol i ho aconsegueix. Caldrà esperar la nit de l'estrena, però penso que ha de ser una obra que donarà categoria al C. C. R., davant els crítics que vindran a la funció final. Vull agrair, per acabar, al C. C. R. l'entusiasme i el caliu que hi ha actualment."

Escoltam. vol dir que cal posar-ho, això? "Sí, sí, és la meva opinió. Penso que tant el president com la Junta Directiva, ho estan fent molt bé, igual que Pere Sans en la tasca de direcció. Estem en un moment com mai hem estat."

Si Víctor ho diu...

SECCIO DE TEATRE

Quant aquest Butlletí arribi a les vostres mans, ja estaran en marxa les II JORNALES DE TEATRE D'AFECCIONATS, que esperem tinguin tan bona acollida com van tenir les de l'any passat.

Als cartells veureu que diu tots els dissabtes del 6 d'octubre al 24 de novembre. Però no és així, ja que l'obra prevista per al dissabte, dia 20 d'octubre, l'hem tingut que passar al diumenge, 21, per reajust de la programació dels actes de les Festes de Sant Lluc.

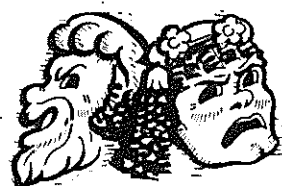
Per a la cloenda d'aquestes Jornades, estem preparant l'obra d'en Josep M.ª de Sagarra, "El café de la Marina" i a la que tots els socis tindreu entrada gratuïta.

D'altra banda, la Secció continua fent representacions per les nostres comarques. El passat 24 d'agost vàrem representar a Jesús, la comèdia d'Assumpta Gonzàlez "Dé més verdes en maduren" i també aquesta obra la vam representar el dia 19 de setembre a Bitem, amb motiu de les seves Festes Majors.

També cal dir que la Secció Infantil de Teatre per a la III DIADA DEL JUBILAT que es va celebrar les pasades Festes Quinquenals, van representar l'obra d'Assumpta Gonzàlez "Així juguen els infants".

II JORNADES DE TEATRE D'AFECCIONATS

TARDOR 1984

AL TEATRE MUNICIPAL D'ULLDECONA

Tots els dissabtes del dia 6 d'Octubre al 24 de Novembre, a les 10.30 de la nit

JUGOS-BOL

Avda. Salomón, 20
Tel. 720662

ULLDECONA

RESTAURANTE "BARBACOA"

- ZUMOS DE FRUTAS NATURALES
- CLUB DE BOLOS
- SALA DE REUNIONES
- SALON PARA BODAS Y BANQUETES
- RINCON DE JUEGOS

Local con aire acondicionado

DIA 6 D'OCTUBRE

«Grup de Teatre Ditirambo» de La Sénia (Montsià)

«LOS BLANCOS DIENTES DEL PERRO»

de Eduardo Criado

Director: V. DOMINGO SEGURA i ROCA

DIA 13 D'OCTUBRE

Grup de Teatre de Sant Jaume d'Enveja (Baix Ebre)

«LA PEGA GREGA»

Paròdia de tragèdia grega

Directora: MARTA MANZANARES

Diumenge, DIA 21 D'OCTUBRE

A les 7 de la tarda

«Grup de Teatre Torreblanquins» de Torreblanca (Castelló)

«LA ROSELLA»

de Jose M.ª Peris Celda

amb Poemes de BERNAT ARTOLA i la col·laboració del Grup de Dances I ARJUB

Director: MANOLO SEGURA

DIA 27 D'OCTUBRE

Grup Escènic del Patronat de Tortosa (Baix Ebre)

«UN ALTRA FEDRA si us plau»

de Salvador Espriu

i «NELLO BACORA»

Director: JOSEP M.ª RIBES i HERRERO

PAISATGE

* * *

Mar blava que jugues amb els teus colors, intentant aconseguir el cel, encara que de lluny pareixu només un, mai el podràs agafar. Gavina que surques el cel, en llibertat voles cap a l'etern. Baixell de pesca, que acompanyat d'estels que al teu costat pareixen sirenes dansant. Tu, bella mar, avui no ets més que paisatge; un paisatge etern. Gavines i baixells, que dintre la teva immensitat són amb tu només que pau.

PACO

DIA 3 DE NOVEMBRE

«Grup de Teatre La Barretina» de La Fatarella (Terra Alta)

«LA DIDA»

de Frederic Soler (Pitarra)

Director: RAMON LLOP i PASCUAL

DIA 10 DE NOVEMBRE

Grup de Teatre Municipal d'Amposta (Montsià)

«YERMA»

de Federico Garcia Lorca

Director: JORDI SERRET

DIA 17 DE NOVEMBRE

Centre Dramàtic Talia de Lleida (Segrià)

«MASSA TEMPS SENSE PIANO»

d'Alexandre Ballester

Director: JOSEP FONOLLOSA

DIA 24 DE NOVEMBRE

Cloenda de les «II Jornades de Teatre» amb l'actuació de la Secció de Teatre del Centre Cultural i Recreatiu d'Ulldecona (Montsià)

«EL CAFÉ DE LA MARINA»

de Josep M.ª de Sagarra

Director: PERE SANS i ARASA

Després d'aquesta última actuació s'entregarà a tots els Grups una Placa Commemorativa.

Máximas

El que da sin deseo de reciprocidad, es el que más gana.

El que de otro recibe, sin dar nada, es el que más pierde.

La paciencia es la armadura más impenetrable.

La envidia y el egoísmo, rompen la amistad.

Coneixem els nostres autors?

SALVADOR ESPRIU

Salvador Espriu i Castelló neix a Santa Coloma de Farners l'any 1913. Passa una bona part de la seva joventut a Arenys de Mar i a Barcelona, lloc, aquest darrer, on estudià Dret i Història antiga i on resideix actualment. Es dona a conèixer com escriptor des de molt jove: als setze anys ja havia publicat un llibre de narracions "Israel". La seva producció de pre-guerra pertany exclusivament al domini de la prosa: novel·les, com "El Doctor Rip" i "Laia", i narracions, d'intenció predominantment satírica com el recull "Ariadna al laberint grotesc" o d'un elaborat tot líric com és ara "Misatge a Ateia" o "Letizia i altres proses". El gran impacte d'Espriu com a escriptor es produeix a la post-guerra, època en que ha publicat la totalitat de la seva obra poètica i teatral i s'ha mantingut personalment en una reclusió voluntària, producte en part d'una malaltia.

Segons l'autor, la seva activitat poètica ha de ser considerada com una vasta reflexió sobre la mort: "Cementiri de Sinera", "Les Hores", "Mrs. Death", "El caminant i el mur", "Final de laberint", "Les cançons d'Ariadna", "La pell de brau", "Llibre de Sinera" i "Setmana Santa".

L'activitat teatral d'Espriu es pot resumir en quatre títols que, tot i insistint en els temes i en les actituds de la seva obra poètica, gaudeixen d'un perfecte valor autònom: "Antígona" (1939) és una reflexió i una condemna de la recent guerra civil. Per la seva banda, "Ronda de mort a Sinera" repren la temàtica i els personatges de la Sinera mítica, i aprofundeix els tons pessimistes i les consideracions sobre la mort.

"Una altra Fedra, si us plau", el mite clàssic es tractat amb una actitud desmitificadora. Finalment, "Primera història d'Esther" és no tan sols la peça més reeixida de l'activitat dramàtica Espriuana, sinó una de les obres més cabdals del teatre català de post-guerra. Partint del relat bíblic d'Esther i del món místic de Sinera, Espriu confegeix una obra que fon els personatges i els temes d'un i de l'altre i utilitza el recurs dramàtic del teatre dins del teatre, gràcies a les successives interferències de fets i individus.

Salvador Espriu és, abans tot, un autor d'un bagatge cultural excepcional, que, basat sobretot en una formació clàssica de primer ordre, combina aquestes referències cultes amb d'altres de més remotes en l'espai (la mitologia egípcia, per exemple) i amb un domini extraordinari dels més variats registres de la llengua. Aquest domini, producte d'una progressiva i constant dedicació, l'ha mogut a revisar les seves obres d'una manera sistemàtica; les modificacions que hi ha operat, però, no són exclusivament gramaticals: traixen, en molts casos, la inquietud de l'escriptor per assolir una rara, per freqüent, perfecció i per defugir, en conseqüència, la imprevisió i l'espontaneïtat.

Espriu és, alhora, un gran creador de mites. Per a ell, el mite és l'instrument més precís per a expressar en termes literaris les seves inquietuds. Influit sens dubte per abundants lectures bíbliques i mitològiques, ha forjat, per damunt de tots, el mite de Sinera (paraula resultant d'invertir l'ordre de les lletres del topònim Arenys) que, present en la totalitat de la seva producció, simbolitza, d'una banda, el seu món d'infant i adolescent esfondrat a causa de la guerra civil i, de l'altra, el seu país, Catalunya. En essència, l'escriptor, que ha poblat aquest món mític amb un seguit de personatges representatius, en situar Sinera en un marc atemporal ha conseguit que esdevingués el mite d'un món perdut, a l'elecció i al record del qual s'ha consagrat. Alhora, Sinera, sobre la qual pesa un destí tràgic, és el punt de partida d'una meditació de caràcter existencial sobre la condició de l'home i la seva llibertat.

... No estimo
rés més, excepte l'ombra
viatgera d'un núvol
i lent record dels dies
que són passats per sempre.
Els meus ulls ja no saben
sinó contemplar dies i sols perduts...

M.ª CARME
(30-9-84)

Secció de Muntanya

En aquestes darreres Festes Quinquennals, la Secció de Muntanya del C. C. R. i el Centre Excursionista d'Uldecona van presentar conjuntament la exposició "Arqueologia a Uldecona", en la que es pretenia mostrar tot el patrimoni arqueològic d'aquesta vila.

Cal destacar la col·laboració dels Serveis Territorials de Cultura de Tortosa, que va dirigir tots els treballs tècnics, aportant a la exposició materials de la Cova de les Bruixes i de la Església del Roser, així com variada documentació.

L'exposició presentà nou jaciments que es poden trobar dintre dels termes d'Uldecona i Freginals, la qual cosa, es mostra de la gran riquesa arqueològica d'aquestes terres.

Dels jaciments presentats n'hi havien de coneguts i d'altres que sortien a la llum pública per primera vegada.

A manera de resum i de balanç podem dir:

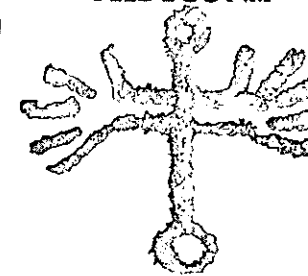
Pintures de la Serra de l'Ermita, on l'exposició recollia unes ampliacions fotogràfiques molt interessants, sobretot lo que es refereix al conjunt del abric núm. 1, així com els diversos detalls d'arquers també del mateix conjunt.

De les pintures del Terme de Freginals, es podien admirar dos ampliacions i un calc dels conjunts més representatius.

ARQUEOLOGIA

A

ULLDECONA

Gran Museu de la Cova de Santa Magdalena

La Cova de les Bruixes malgrat ser un jaciment conegut, tenia com a novetat que per primera vegada s'exposaven els materials trobats en les recerques apart dels nombroses peces de sílex, hi havia una conca de collà, una moneda romana, diverses peces de ceràmica i un palet disc.

Exposat juntament a l'anterior es trobaven les mostres de les recerques a la Cova de Santa Magdalena on es podia trobar una ceràmica molt peculiar amb dibuixos. Hi ha que resalten el signe Halteriforme, que es troba a aquesta cova, i del qual i de la cova, hi havien nombroses fotografies.

El Poblat de la Cogula estava representat per ceràmiques fetes a mà i restes molt interessants d'elements de construcció.

El Poblat dels Castellets o Ferradura estava representat per una col·lecció de fotografies, que el museu ha deixat fer als organitzadors de l'exposició, de les peces d'aquests poblat i que es troben en aquest museu, guardades.

No ho dubti...
en el camí de la seva seguretat

Automòbils, Incendi, Robo, Individual, Incendis de Collites, i la seva darrera novetat: VIDA, amb participació en els beneficis

Delegat a Uldecona: PERE SANS I ARASA
Sant Antoni, 8 - Telèfon 72 03 37

SEPTA

INDUSTRIA GRAFICA

PAPELERIA
Mayor, 91
Telèfon 72 00 24

TALLER
Montemolin, 15
Telèfon 72 03 11
ULLDECONA (Tarragona)

De La Moleta de les Ventalles, es podien veure diverses fotografies on es podia apreciar la resta d'una torre ibèrica i diverses restes de ceràmica de diferents èpoques.

La Torreta, per una altra banda, tenia la representació de nombrosos fragments petits de ceràmica romana, dels quals a l'exposició hi havien els més representatius. Es podien apreciar un conjunt de tres tegules, provinents del mateix jaciment de la probable vila romana situada enlloc.

El Castell, molt conegut, a més a més de ser representat per un conjunt de fotografies de les parts més característiques, mostrà una col·lecció de ceràmica no molt nombrosa, però sí variada, que va des d'èpoques molt antigues fins a l'època medieval.

L'Església del Roser representava l'últim dels jaciments que formava l'exposició.

Les troballes estaven entre materials medievals, ceràmiques, una làpida funerària i diverses peces més petites, totes d'aquesta època o més modernes.

Per finalitzar, l'exposició estava completada per un conjunt d'àmfores medievals trobades a les bòvedes de la mateixa església, així com tres molins provinents de la Cogula i Moleta de les Ventalles, apart d'això, hi havia una moneda ibèrica, trobada als fonaments d'una casa i deixada pel propietari, creant tot això una gran novetat.

A aquesta persona i a totes les que ens han ajudat, i ens han proporcionat informació, els hi donem les gràcies, així com també, les hi donem al públic en general per la bona acollida que ha tingut el treball realitzat. Tot això anima i ens obliga a seguir endavant, coneixent, poc a poc, les nostres terres i tot allò que ha estat important en elles.

GRACIES PER LA SEVA ACOLLIDA.

Parlem de la muntanya

Per a altres, és una generosa recompensa als seus afanys i a les seves fatigues el paisatge que els envolta quan avancen: el rierol mormolador que flanqueja, alegre, el sender per on passa la ruta, el pom de violetes que, en una recolzada, mostra la bellesa humil dels seus colors, el pi tot gentilisa o l'avet altiu, recer de l'ocellada...

I, tanmateix, no és fàcil de trobar tota sola una d'aquestes afeccions: gairebé sempre es fonen formant un tot únic que constitueix la base de l'amor a la muntanya.

Fóra difícil d'explicar perquè la muntanya atreu tant els homes.

Potser l'orgull de vèncer un cim que, des de la seva altura, desafia l'ésser humà.

L'home, meravella de la Creació, experimenta la necessitat de dominar tot allò que l'envolta: el món de l'Univers i el món misteriós del microscopi. A cavall entre aquests mons, se n'hi troba un altre de fascinant, d'una bellesa excepcional i d'una grandesa que subjuga, estamordeix... però que sempre atreu.

Potser has experimentat aquest sentiment alguna vegada en veure en un documental o en llegir en un reportatge la lluita de l'home per conquerir un cim: d'una banda, la temença de caure, i de l'altra, l'alegria de contemplar, un cop a dalt, el món sota els seus peus. Aquestes dues sensacions es barregen formant un sentiment que, per al qui l'ha viscut, constitueix un record inoblidable.

Alla Muntanya

LA NOSTA PUBILLA: Fanny Monserrat i Querol

UNES PARAULES DE LA DAMA DEL C. C. R.

Ja s'han acabat les festes: El poble ha tornat a la normalitat, però no puc dir que tot segueixi com abans.

No, almenys per part meva, ja que les festes d'aquest any no les oblidaré mai.

Tot ha estat molt bonic. les flors, la nit del pregó, els jocs populars, les carrosses... bé, tots els actes de les festes. A més a més dintre de tot això jo hi ficaria l'amistat que va sorgir entre totes les dames. I com no!! Un dels encants més bonics ha estat per a mi el haver representat a aquesta entitat que jo m'estimo tant: "El Centre Cultural". Amb aquestes paraules vull donar-vos les gràcies per haver pensat amb mi.

Han estat uns dies molt feliços i us puc assegurar que he estat molt orgullosa de ser la vostra dama.

Desitjo que la noia que us representi l'any que ve, tingui la mateixa il·lusió que jo he tingut: El "Centre" s'ho mereix.

Bé, i res més per part meva. Espero que les dames dels anys vinents s'ho passen tant bé com jo m'ho he passat aquest any... i una vegada més, GRACIES.

FANNY MONSERRAT

LA GUERRA DELS LLAPIS DE COLORS

Hi havia una vegada uns llapis de colors que restaven dins d'una capsula. Tenien tots la cara estirada i trista.

Un dia el llapis de color negre va dir: —Sembleu que tots sigueu del meu color. Fem una guerra per passar-ho bé?

I totes les punxes dels colors van fer com una mena de soroll, que volia dir que sí.

I així va ser com va començar una guerra.

El color roig va tirar al groc, i al reventar-se aquest, es va fondre el seu color amb una miqueta de roig, al qual havien ferit, i amb sorpresa de tots, va nàixer el color taronja.

Al veure aquest fenomen de guerra, el groc tirà al blau i nàix el verd, i així anant fent guerra es va convertir el camp de batalla en una sèrie de colors que mai s'haguessin pogut somiar.

En aquells moments havia acabat de ploure, i al cel havia sortit una mena d'arc. Aquest al veure tots aquells colors a sota, es va ajupir fins tocar-los.

Amb el contacte es va tenyir de tots els colors i des de aquell dia després de la pluja, surt al cel un arc molt bonic, és L'ARC DE SANT MARTÍ.

M. J.